

Hoofdstuk 1

Renata roept een groet naar haar collega's, zwaait een keer en loopt dan met een opgelucht gevoel naar haar auto. Weer een dag voorbij. Nog een en dan is het weekend. Ze laat zich met zo'n diepe zucht op haar stoel neerploffen dat ze er bijna om moet lachen. Bijna. Misschien zou ze liever huilen. Ze heeft een paar jaar geleden bewust gekozen voor het werk bij de bank, maar elke dag groeit de weerzin. De collega's zijn best aardig, het werk is niet heel vervelend, maar toch... elke dag van half negen tot drie achter een desk zitten, mensen aanhoren met dezelfde soort problemen en vragen, ze vindt het vreselijk. Heel soms ontmoet ze iemand die de dagelijkse sleur doorbreekt, meestal een buitenlander die probeert een weg te vinden in de Portugese bureaucratie. Dat zijn lichtpuntjes. Vanwege haar talenkennis weten haar collega's haar daarvoor ook te vinden, zodat zij meestal het aanspreekpunt is voor de buitenlandse rekeninghouders, maar zelfs dat maakt haar dagen niet meer goed. Ze mist haar vrijheid, het buitenzijn, maar ze heeft het inkomen nodig.

Inmiddels is ze bijna de stad uit en haalt diep adem als ze de rustigere weg oprijdt richting Constância, waar ze woont. Naast het vaste salaris is het enige positieve wat ze kan bedenken het feit dat ze elke dag om drie uur klaar is, zodat ze nog een redelijk deel van de middag en avond vrij heeft voor andere activiteiten. Het eerste wat ze altijd doet zodra ze thuiskomt, is haar keurige kleding verwisselen voor kleren in haar eigen stijl, veelal kleurrijk en luchtig. Vervolgens opent ze haar keukendeur en wacht tot haar katten naar binnen komen rennen op zoek naar voer, water en een knuffel. In die volgorde uiteraard.

Ze glimlacht bij de gedachte aan de acht katten die zich tegenwoordig min of meer tot de hare rekenen. Het is begonnen met twee kittens die ze langs de weg heeft gevonden, vervolgens kwam er een eerste zwervertje bij en inmiddels zijn er acht die haar als personeel hebben geadopteerd. Een paar ervan brengen regelmatig tijd binnen door als echte huiskatten, maar de meeste zijn en blijven zwervers die enkel komen om te eten. Het maakt haar niet uit, zolang ze zich maar af en toe laten

zien. Het is prettig om ze te zien rondlopen of ze op onverwachte plaatsen tegen te komen waar ze een dutje doen of achter een hagedis aanzitten. Hoewel de meeste niet knuffelig zijn, brengen ze toch gezelligheid mee.

Ze nadert haar afslag en voelt zich zoals altijd ineens tien pond lichter. De omgeving van Constância, Martinchel, de rivier de Zêzere, het is haar inmiddels vertrouwd en na een korte periode van gewenning voelt ze zich er als een vis in het water. Ze houdt niet van steden, van drukte, gehaaste mensenmassa's of uitpuilende parkeerplaatsen. Haar favoriete muziek is het getjilp van vogels, haar meest geliefde geur die van bomen en bloemen of een houtvuur. Rust, ruimte.

Ze rijdt de oprit op naar haar huis en ziet nog net hoe twee van haar katten, die languit op het grind lagen, zich haastig uit de voeten maken. Een glimlach verschijnt om haar lippen. Thuis. Relaxen. Niet denken aan morgen als er weer een soortgelijke dag op haar wacht. Dat ziet ze dan wel weer. Voorlopig is ze vrij.

Tien minuten later staat ze in een ultrakort spijkerbroekje en een wijd T-shirt met bloemenprint op haar veranda. De katten hebben eten gekregen en zitten of liggen om haar heen, druk bezig met een grondige wasbeurt. Vanaf haar veranda kan ze in de verte nog net een deel van de Taag zien kronkelen en ze voelt de spanning van zich afglijden. Hier doet ze het voor. Dit plekje, dit uitzicht. Er moet nu eenmaal brood op de plank komen: zelfs al heeft ze weinig nodig om rond te komen, helemaal zonder inkomsten kan ze niet.

Ze rekt zich uit, steunt met haar linkerhand tegen een van de pilaren die het dak van de veranda ondersteunen en tilt haar rechterbeen op. Een paar minuten lang is ze intensief bezig met wat oefeningen. In- en uitademen, rekken, strekken. Twee katten zijn op het muurtje gesprongen en kijken toe. Eén strekt zich uit alsof hij met haar meedoet. Ze glimlacht. Haar spieren worden warm en soepel. De herinnering aan saaie bankzaken verdwijnt naar de achtergrond en een tijdlang denkt ze helemaal nergens aan.

Als ze uiteindelijk met een kop thee in haar hand door haar moestuin slentert, is ze volmaakt tevreden. Ze zet haar kop neer om een mandje te vullen met wat rijpe tomaten, courgettes en sla en constateert dat ze voor vanavond weer voldoende te eten heeft. Ze volgt een kleurrijke vlinder die voor haar uit vliegt en geniet van het gezoem van bijen die uit de bijenkasten van haar burens haar tuin hebben gevonden. Dat wordt weer een pot heerlijke honing.

Ze voltooit haar rondje en bereikt de open cisterne aan de zijkant van haar huis. Die is na het regenachtige voorjaar zelfs nu nog tot over de helft gevuld met regenwater. Het huis zelf is sinds een paar jaar aangesloten op de waterleiding, zelfs op het riool, maar ze heeft de cisterne behouden om haar moestuin mee te irrigeren. Een systeem van...